

BUŽ VÁLE M!

Ášter½, 25 Áerven 2019

Jsem hrdí majitelka malá cukrářny. Nejsem nijak nábožensky založená, a zastávám názor, že každá ať se sebe, a jak ty máš, tak já tobě. Nikoho nesoudím, a když se někomu něco líbí, ať si každá dává, co chce a jak když to jiného nijak neohrožuje a neublíží. Ale teď k mámu problému "je to máj dlouholetá zákazná-k, kn kostela.

Chodí si tak 2x - 3x do mášce sednout na káfo a dortík. Ná kdy páťivede s sebou páťitele, která se snaží radit, teenagery, vdané ženy s problémy, manželky pář, atd. Oni ho poslouchají, on je na má milá a chová se k nim starostlivě. V tomto směru ho obdivuju, neboť ná kdy to jsou i bezdomovci, starší lidé, prostě, kdokoli potřebuje pomoci. Problém je, že on si myslí, že i já potřebuji nějak spásen. Pokáď, a to opravdu pokáď, musím páťetřít kážíň o bohu, spásen, obracen se na váru atd atd. Nevím už, jak jednoznačně mu to máim áťct, že nic takového nehodlám poslouchat. On vády pokáďí hlavou, usmáje se, a buď odejde, nebo se po chvíli rozjede znova. Každopádně páťi každá dálí - nájíťv to musím absolvovat znova a znova. Ná kdy takhle jede i hodinu! Už nevím, jak s ním jinak jednat. Poradíte mi?

Lá-da